

tikk av tv-serien om Hitler-Stalin-pakten. Jeg har diskutert disse spørsmålene med Hårstad og hans meningsfeller i en årrekke i KKs spalter, og jeg er fortsatt av den oppfatning at løsrevne sitater og henvisninger ikke kan overbevise noen. Det er ikke troverdig å presentere oppsiktsvekkende nyheter i korte sitater som om de er alment anerkjente. Mitt utgangspunkt var å kritisere tv-serien fordi den presenterte det historiesynet at egentlig samarbeidet Nazi-Tyskland og Stalins Sovjetunionen i hemmelighet hele tiden, som om dette er alment anerkjent eller endelig bevist i et eller annet «helt nytt» kildefunn.

Hårstad hører til dem som lever i håpet om at den egentlige dokumentasjonen av at så var tilfelle, skal komme den dagen sovjetiske arkiver åpnes. Jeg tror han blir skuffet. Det kan være at sannheten allerede er beskrevet i en mengde arbeider som bygger på sovjetiske arkiver som har vært åpne siden 1990. Men jeg har en mistanke om at Hårstad ikke er så opptatt av disse arbeidene at han orienterer seg i dem.

Hårstad slår i sine KK-artikler alltid om seg med en mengde sitater av forskjellige autoriteter, som selvsagt få av KKs lesere er kjent med. Å vurdere hans tolking av slike sitater ville kreve ganske omfattende arbeide etter hver artikkel, og er noe de færreste kan prioritere. Dette er det ikke noe å gjøre med. Det er hans måte å diskutere på. Også denne gangen bruker han en slik framgangsmåte, og gjør det umulig for leseren å kunne vurdere om hans konklusjoner kan sies å være gyldige. Det er merkelig at Hårstad ikke ser hvor ufruktbar en slik måte å debattere på er, enten temaet dreier seg om Stalin eller Bosnia.

Hårstads store interesse for sitater fra autoriteter ute, står i en merkelig kontrast til hans manglende interessere for forskingsarbeide som faktisk blir til under hans nesetipp, og som er tilgjengelig og lar seg kontrollere av alle. Jeg har for eksempel i all beskjedenhet skrevet en avhandling om «Wollweber-organisasjonen», med mye nytt materiale, men har ikke opplevd at dette har interessert Hårstad. Tvert imot. Det han har oppfattet av den er en setting på side 76, hvor jeg omtaler at

Under Hårstads nesetipp

JAN Hårstad går 18.12.96 til et voldsomt angrep på meg på kronikkplass. Utgangspunktet var min kri-

det var et visst samarbeide mellom Sovjet og Weimar-Tyskland. Hans innlegg viser at han ikke har fått med seg selve hovedsaken i avhandlingen, nemlig at det ble bygget opp en hemmelig sabotasjeorganisasjon i Vest-Europa fra 1935 av som faktisk sprengte tyske skip på det tidspunktet Hårstad hevder at Stalin egentlig samarbeidet med Hitler.

Det er pussig at Hårstad ikke forstår at selve eksistensen av denne organisasjonen motsier ham, og at han derfor har et troverdighetsproblem. Mener han at den ikke eksisterte?

For øvrig. Hva skal man si til å bli angrepet som «klassisk kommunistisk» i en avis som eies av et kommunistparti? Det er jo ment av Hårstad som sjikane, ikke som en blomsterbukett. Og hva skal man si om Stalin, som Hårstad angriper for ikke å være antifascist eller kommunist? Hva Hårstad regner seg som er sannelig ikke godt å si. Men i slikt selskap har det vel også liten interesse.

LARS BOGERSRUD